

Matt.16:13-16, Apostladagen 2:a årg 100704. Konf.högtid.

Vem säger människorna att människosonen är frågar Jesus. Vem säger man att jag är frågar han egentligen. Att vara på tre veckors konfirmationsläger på Koviken är att börja försöka hitta svar. En treveckors resa genom trons landskap. Där frågor ställs och svar börjas att formuleras.

Vi började i dogmatiken, i trossatserna, i treenigheten, fadern, sonen och den heliga anden. En Gud, fast i tre skepnader, i tre uttryck. Inte för att komplicera, utan för att underlätta. Tre uttryck för att göra Gud synlig.

Fadern som skaparen, den som gav oss livet, som nyskapar och som uppehåller livet. Fadern som vill folkens frihet, människans frihet. Han skapade lustgården sa vi. Och när vi paddlade och seglade, när vi satt på bryggan och såg solen gå ner. Då fanns känslan där. Det var nånting gott, det var tänkt som nånting gott. Men också människans fria vilja skapade skapade han. Ja, Gud gjorde ett paradiset åt människan, men där fanns också, mitt i allt, trädet och kunskapen på gott och ont. Det som gjorde, det som gör att vi håller på att ställa till det. Det vi gör mot varandra, det vi gör mot vår värld. Och vi sa till varandra, så lätt det är att känna sig liten. Vad lätt det är att känna sig maktlös. Men ändå och på samma gång, så stora vi är, så underbart vi är skapade. Till Guds avbild är vi skapade, det kunde vi läsa, kanske också känna. För förmågan hade vi fått, att älska, att känna, att göra det rätta. Ja människan är sannerligen en underlig figur. Så hel och på samma gång så bristfällig. Så stor och på samma gång så liten. Och mitt i detta kunde vi ana och börja formulera. Gud som det hela, Gud som det nära, Gud som ansiktet som vände sig till oss. Och i dopet på söndagsmorgonen i det spegelblanka vattnet. Ett första trevande steg, kanske kan det också vara sant. Något som också speglades i konfirmandernas egna gudstjänst. Den som liksom ropade till oss andra, vi vill att det vi talar om, inte bara är ord. Vi vill att det ska vara sant. Och lite häpna stod vi andra, vi ledare till denna vilja till att tro.

Att vara på ett konfaläger på Koviken är att vara ett vi. Det finns liksom inga dom. Det är vi som är, det är vi som gör, och det är vi som stöter och blöter oss med varandra. Man är och man blir, ett eget litet universum. Men också med en öppenhet mot det som finns utanför. Man tar in det som tankar som erfarenheter och delger varandra. I den egna lilla världen blir ingen tanke för liten, och ingen tanke blir heller för stor.

Så gör Jesus entré, och frågorna ställs igen. Varför? Vad ska vi egentligen med honom till? Vi dramatiserar och vi läser. Om under och om liknelser. Om undervisning och om konfrontationer med de elaka fariséerna. Vi är med om sveket och döden, men också om uppståndelsen.

Det är inte helt lätt att få grepp om honom. Men nått vill han visa, nån vill han peka på. Jo, han som på samma gång är både sann Gud och sann människa. Liksom fast förankrad i både himmel och jord. Han vill visa på, vad och var Gud är. Inte främst i himlen utan på jorden, ja att Gud är en som vill ha med dig och mig att göra. En som vill ha med våra liv att göra.

Och ledorden, det tror jag är liv och frihet. Liv och frihet, det kan tyckas som klyschor. Men det handlar om ett evangelium, det betyder ett glatt budskap. Ett evangelium som träffar och vill svara på vår innersta längtan. Och hela Jesu liv, -det han sa och det han gjorde, hans död och hans uppståndelse berättar för oss. LIVET ÄR MER! LIVET ÄR STÖRRE! Det handlar om din och min längtan... jag tror att det är så. Jag vill tro att det är så. Jag vill tro att han kunde gå på vattnet, att han kunde hela sjuka. Att Jesus kunde ge liv åter, där man trodde att det var dött... Och det finns liksom många dödar i våra liv. Det finns i mitt liv och jag gissar också i ditt. Och det finns många dödar i vår värld. Och nu talar jag inte om livet efter detta. Det får liksom komma som en glad överraskning. Utan om det trasiga som

kan bli helt. Om framtid där man trodde att det var försent. Om liv där man kände att det var dött. Ja, kunde Jesus förvandla vatten till vin. Så kan han det nu också. Det måste ju vara det, -det måste ju vara det som hans uppståndelse berättar för oss... Åhh vad jag hoppas, tror och önskar att det vore sant. Vad jag skulle vilja att det var så...

Och skulle jag bara höja blicken något och titta mig omkring. Och om jag i tro skulle försöka tyda det jag ser. Då är jag egentligen också övertygad om att det inte skulle fattas tecken. Tecken som berättar för mig att det faktiskt är sant. Och när jag tänker på min oförmåga att kunna se, att kunna tro. Så säger jag bara, att Gudskelov så hänger det inte på den. Det är lika sant ändå.

För kan ni tänka er en värld där du och jag är överlämnade åt oss själva. Där människor och den här världen är överlämnad åt sig själv...?

Och jag tänker plötsligt på Kristinas ord i musikalen Kristina från Duvemåla. Nej du måste finnas, du måste, jag lever mitt liv genom dig. Utan dig är jag en spillra på ett mörkt och stormigt hav. Du måste finnas, du måste, hur kan du överge mig? jag vore ingenstans, jag vore ingenting om du inte fanns.

Eller med ord av Tomas Boström

Jag har aldrig begärt av dig att du för mig ska gå på vatten.

Jag har aldrig begärt av dig att du ska göra det till vin.

Jag har aldrig begärt av dig att du ska tända sol om natten.

Nej det enda jag har bett dig om är att få tro att jag är din.